LIETUVOS RESPUBLIKOS VETERINARIJOS ĮSTATYMO PAKEITIMO ĮSTATYMAS

2010 m. lapkričio 30 d. Nr. XI-1189
Vilnius

(Žin., 1992, Nr. 2-15; 1999, Nr. 90-2639; 2000, Nr. 61-1804)

1 straipsnis. Lietuvos Respublikos veterinarijos įstatymo nauja redakcija

Pakeisti Lietuvos Respublikos veterinarijos įstatymą ir jį išdėstyti taip:

„LIETUVOS RESPUBLIKOS VETERINARIJOS ĮSTATYMAS

PIRMASIS SKIRSNIS BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis. Įstatymo paskirtis

1. Šis įstatymas nustato veterinarijos veiklą pagal tarptautinius ir Europos Sąjungos reikalavimus, apibrėžia veterinarijos formas ir jų reglamentavimo ypatumus, taip pat privalomuosius veterinarinės higienos reikalavimus, valstybinės veterinarinės kontrolės ir valstybinės veterinarinės priežiūros pagrindus.

2. Šis įstatymas suderintas su Europos Sąjungos teisės aktais, nurodytais Įstatymo priede.

2 straipsnis. Pagrindinės šio įstatymo sąvokos

1. **Gyvūnas** – žmogaus poreikius tenkinantis naminis arba laukinis gyvūnas.

2. **Gyvūniniai produktai** – produktai ir žaliavos, gaunami iš žinduolių, paukščių, vabzdžių, roplių, žuvų, vėžiagyvių ir kitų vandens organizmų, moliuskų, sraigių, naudojami maistui, gyvūnams šerti ar pramonei.

3. **Gyvūno laikytojas** – fizinis ar juridinis asmuo, kita organizacija ir jų filialas, kuris yra gyvūno savininkas ar gyvūno savininko pavedimu ar kitais pagrindais jį laiko už atlyginimą arba nemokamai.

4. **Gyvūno ženklinimas** – gyvūno žymėjimas išoriniu ženklu, tatuiruote ar mikroschema.

5. **Gyvūnų laikymo vieta** – pastatas (pastatai) arba tuo atveju, kai gyvūnai laikomi lauke, bet kuri vieta, kur gyvūnai yra laikomi, auginami ir prižiūrimi.

6. **Išlauka** – laikotarpis nuo paskutinio veterinarinio vaisto naudojimo gyvūnams nurodytomis sąlygomis iki maisto iš tokių gyvūnų gavimo, būtinas apsaugoti visuomenės sveikatą ir užtikrinti, kad tokiame maiste esantys veikliųjų ir pagalbinių medžiagų liekanų kiekiai neviršija nustatytos didžiausios veterinarinio vaisto medžiagų liekanų koncentracijos.

7. **Pašaras** – natūralus, šviežias arba konservuotas augalinis ar gyvūninis produktas, iš jo pramoniniu būdu gautas produktas, taip pat šalutinis maisto produktas, skirti gyvūnams šerti tiesiogiai arba juos sumaišius, į juos pridėjus ar nepridėjus pašarų priedų.

8. **Privatus veterinarijos gydytojas** – pagal veterinarijos veiklą reglamentuojančius teisės aktus privačia veterinarijos praktika užsiimantis veterinarijos gydytojas.

9. **Šalutiniai gyvūniniai produktai** – kaip apibrėžta 2002 m. spalio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1774/2002, nustatančio sveikatos taisykles gyvūninės kilmės šalutiniams produktams, neskirtiems vartoti žmonėms, 2 straipsnyje.

10. **Ūkinis gyvūnas** – gyvūnas, laikomas ar veisiamas maistui, kailiams, vaistams ir

kitai produkcijai gauti, darbo ir kitais tikslais.

11. **Ūkinių gyvūnų apskaita** – ūkinių gyvūnų apskaitos žurnaluose arba kompiuterinėje laikmenoje daromi įrašai apie gyvūnų laikymo vietoje esančius ūkinius gyvūnus, jų perkėlimą ir kaitą.

12. **Valstybinė veterinarinė kontrolė** – Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos pareigūnų atliekamas veterinarinės kontrolės subjektų tikrinimas vadovaujantis teisės aktų reikalavimais.

13. **Valstybinė veterinarinė priežiūra** – nuolatinė Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos pareigūnų veikla veterinarinės kontrolės subjekte, siekiant užtikrinti veterinarijos teisės aktų laikymąsi.

14. **Veterinarija** – mokslo ir praktinės veiklos sritis, apimanti gyvūnų priežiūrą, gerovę ir apsaugą, jų ligų diagnostiką, gydymą ir prevenciją, gyvūninių produktų tvarkymo valstybinę veterinarinę priežiūrą, veterinarinių vaistų ir veterinarinių priemonių, pašarų ir jų priedų tvarkymą, teritorijos apsaugą nuo gyvūnų užkrečiamųjų ligų.

15. **Veterinarinės kontrolės subjektai** – gyvūninių produktų, pašarų, veterinarinių vaistų subjektai ar juos tvarkantys subjektai, gyvūnai ar juos laikantys subjektai, kurie teisės aktų nustatyta tvarka kontroliuojami Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos.

16. **Veterinarijos praktika** – specialių žinių ir praktinių įgūdžių reikalaujanti fizinio asmens veikla, apimanti gyvūnų ligų diagnozavimą, profilaktiką ir gydymą.

17. **Veterinarijos praktikos licencija** – Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Vyriausybė) nustatyta tvarka išduotas dokumentas, kuriuo patvirtinama, kad fizinis asmuo turi teisę savarankiškai verstis privačia veterinarijos praktika.

18. **Veterinarinės priemonės** – veterinariniai biocidai, veterinarinėje medicinoje naudojami veterinariniai įrankiai, medžiagos.

19. Kitos šiame įstatyme vartojamos sąvokos suprantamos taip, kaip jos apibrėžtos Lietuvos Respublikos pašarų įstatyme, Lietuvos Respublikos maisto įstatyme ir kituose teisės aktuose.

3 straipsnis. Pagrindiniai veterinarijos uždaviniai

Veterinarijos uždaviniai yra:

1) apsaugoti nuo ligų gyvūnus profilaktinėmis priešepizootinėmis, higienos ir kitomis veterinarinėmis priemonėmis;

2) gydyti sergančius gyvūnus;

3) kontroliuoti, kad maistui vartojami ir (ar) perdirbti naudojami gyvūniniai produktai ir žaliavos atitiktų teisės aktų nustatytus saugos ir kokybės reikalavimus;

4) vykdyti ūkinių gyvūnų laikymo vietų registravimo ir ūkinių gyvūnų ženklinimo kontrolę;

5) kontroliuoti, kad būtų laikomasi gyvūnų gerovės reikalavimų;

6) padėti apsaugoti gamtą nuo taršos;

7) diegti veterinarijos mokslo naujoves.

4 straipsnis. Veterinarijos formos

Lietuvos Respublikos veterinarija yra valstybinė ir privati.

ANTRASIS SKIRSNIS
VALSTYBINĖ VETERINARIJA

5 straipsnis. Veterinarijos valdymas

1. Valstybės politiką veterinarijos srityje formuoja žemės ūkio ministras dalyvaujant Valstybinei maisto ir veterinarijos tarnybai, kuri teisės aktų nustatyta tvarka ją įgyvendina.

2. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba yra Vyriausybės įstaiga.

3. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos nuostatus ir Valstybinės maisto ir

veterinarijos tarnybos administracijos struktūrą tvirtina Vyriausybė.

6 straipsnis. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos kompetencija

1. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba:

1) atlieka gyvūnų užkrečiamųjų ligų profilaktiką ir kontrolę;

2) atlieka valstybinę veterinarinę kontrolę;

3) kontroliuoja, kaip laikomasi gyvūnų ir gyvūninių produktų, veterinarinių vaistų, veterinarinių priemonių, pašarų ir pašarų priedų importo, eksporto ir tranzito reikalavimų;

4) atlieka gyvūnų užkrečiamųjų ligų laboratorinius tyrimus, gyvūnų susirgimų įvairiomis ligomis diagnostinius tyrimus, mokslinį rizikos, susijusios su gyvūnų sveikata, gerove, pašarais, pašarų priedais, veterinariniais vaistais, veterinarinėmis priemonėmis ir gyvūniniais produktais, vertinimą;

5) atlieka veterinarinės kontrolės subjektų projektavimo, statybos ir rekonstravimo, žemės kasybos veterinarinę ekspertizę;

6) atlieka veterinarinės kontrolės subjektų valstybinę veterinarinę priežiūrą;

7) atlieka maistui auginamų gyvūnų, gyvūninių produktų žaliavų ir gyvūninių produktų užterštumo kenksmingosiomis medžiagomis, įskaitant pesticidus ir kitus teršalus, veterinarinių vaistų liekanomis, mikroorganizmais stebėseną;

8) siekdama saugoti, kad į Lietuvos Respublikos teritoriją nepatektų gyvūnų užkrečiamųjų ligų sukėlėjų, organizuoja gyvūnų apsaugą nuo užkrečiamųjų ligų, o joms atsiradus – tokių ligų židinių likvidavimą, užtikrina, kad eksportuojami gyvūnai, gyvūniniai produktai atitiktų Europos Sąjungos, Lietuvos Respublikos ir importuojančios valstybės reikalavimus;

9) nustato gyvūnų sveikatos būklės įvertinimo ir kontrolės ir gyvūnų gerovės apsaugos reikalavimus, teritorijos apsaugos nuo gyvūnų užkrečiamųjų ligų, šių ligų prevencijos ir jų židinių likvidavimo privalomuosius reikalavimus, veterinarinių vaistų gamybos, tyrimų, tiekimo rinkai tvarką, veterinarinių vaistų registravimo taisykles;

10) kontroliuoja gyvūnų sveikatą, gerovę, veterinarinių vaistų, kitų veterinarinių priemonių, pašarų ir pašarų priedų, gyvūninių produktų gamybą, prekybą ir naudojimą, taip pat kaip laikomasi privalomųjų reikalavimų;

11) kartu su kitomis valstybės institucijomis ir įstaigomis vykdo apsaugos nuo bendrų žmonėms ir gyvūnams užkrečiamųjų ligų, taip pat kitų gyvūnų užkrečiamųjų ligų likvidavimo, profilaktikos ar apsaugos priemones;

12) išduoda veterinarijos praktikos licencijas, veterinarinių priemonių registravimo, autorizavimo liudijimus, leidimus atlikti bandymus su gyvūnais, teisės aktų nustatyta tvarka tvirtina veterinarinės kontrolės subjektus;

13) koordinuoja ūkinių gyvūnų laikymo vietų registravimą ir jose laikomų ūkinių gyvūnų ženklinimą ir apskaitą;

14) pagal kompetenciją palaiko ryšius su užsienio valstybių atitinkamomis institucijomis ir tarptautinėmis organizacijomis, keičiasi informacija, atstovauja Lietuvos Respublikai užsienio valstybėse ar tarptautinėse organizacijose veterinarijos klausimais;

15) atlieka kitas įstatymuose ir kituose teisės aktuose nustatytas funkcijas.

2. Šiame straipsnyje nustatytas funkcijas Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba įgyvendina tiek tiesiogiai, tiek per pavaldžius teritorinius padalinius ir kitas pavaldžias įstaigas.

3. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba pagal kompetenciją, nustatytą šiame įstatyme ir kituose teisės aktuose, priima teisės aktus.

7 straipsnis. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos teisės

Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos pareigūnai pagal savo kompetenciją turi teisę:

1) duoti privalomus nurodymus fiziniams ar juridiniams asmenims, kitoms

organizacijoms ir jų filialams, kurie verčiasi gyvūnų auginimu, pašarų ir pašarų priedų, įskaitant pirminę pašarų gamybą, gyvūninių produktų ir žaliavų gamyba, perdirbimu, veterinarine farmacija, sandėliavimu, transportavimu ar prekyba, vykdyti Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos ir kitų teisės aktų reikalavimus, kad neplistų gyvūnų užkrečiamosios ligos, gaminami pašarai, pašarų priedai, gyvūniniai produktai nebūtų kenksmingi žmonių ir gyvūnų sveikatai;

2) lankytis veterinarinės kontrolės objektuose, gauti informaciją, būtiną epizootinei būklei nustatyti, gyvūnų ligų priežastims išaiškinti, veterinarinei kontrolei atlikti;

3) nustačius užkrečiamąją ar įtarus labai pavojingą gyvūnų ligą, vadovaudamiesi šio įstatymo 15 straipsniu, nurodyti fiziniams ar juridiniams asmenims, kitoms organizacijoms ir jų filialams privalomas vykdyti gyvūnų skerdimo ar sunaikinimo, pašarų ar pašarų priedų, gyvūninių produktų ar žaliavų kenksmingumo pašalinimo, perdirbimo arba sunaikinimo sąlygas;

4) sprendžiamoms problemoms nagrinėti pasitelkti kitų valstybės ir savivaldybių institucijų ir įstaigų, organizacijų atstovus ir specialistus, susitarus su jų vadovais, sudaryti komisijas, darbo grupes teisės aktų projektams rengti;

5) drausti statyti, rekonstruoti, remontuoti arba naudoti tuos gyvulininkystės pastatus, gyvūninių produktų perdirbimo, saugojimo ar kitoms gyvūninių produktų tvarkymo operacijoms skirtus objektus, kurie neatitinka veterinarinės higienos reikalavimų;

6) neleisti vartoti, tiekti rinkai, gaminti saugos reikalavimų neatitinkančių gyvūninių produktų, pašarų, pašarų priedų, veterinarinių vaistų, veterinarinių priemonių ir perdirbti gyvūninių žaliavų;

7) tikrinti gyvūnų laikymo vietas, privačių veterinarijos gydytojų veiklą, veterinarinės kontrolės subjektus, prireikus imti ir tirti mėginius;

8) įstatymų nustatyta tvarka skirti administracines nuobaudas ir taikyti kitas administracinio poveikio priemones asmenims už šio įstatymo, kitų įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių veterinariją, taip pat už Vyriausybės ir savivaldybių institucijų sprendimų epizootijų klausimais pažeidimus;

9) esant įtarimui dėl veterinariją reglamentuojančių teisės aktų pažeidimo, bet kuriuo metu patekti į valstybinės veterinarinės kontrolės objektų patalpas, atlikti tikrinimus, gauti visą su tikrinimu susijusią informaciją;

10) turėti kitų įstatymuose ir kituose teisės aktuose nustatytų teisių.

8 straipsnis. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos ir jai pavaldžių įstaigų pareigūnai ir darbuotojai

1. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos vadovas yra valstybės pareigūnas, kurį žemės ūkio ministro teikimu ketveriems metams priima į pareigas ir iš jų atleidžia Vyriausybė.

2. Asmuo, priimamas į Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos vadovo pareigas, turi turėti suteiktą veterinarijos gydytojo kvalifikaciją ir atitikti bendruosius reikalavimus, keliamus asmeniui, priimamam į valstybės tarnautojo pareigas. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos vadovas gali būti skiriamas eiti pareigas ne daugiau kaip dvi kadencijas iš eilės. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos vadovas yra atsakingas ir atskaitingas Vyriausybei ir žemės ūkio ministrui.

3. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos vadovo pavaduotojus valstybės tarnybą reglamentuojančių teisės aktų nustatyta tvarka priima į pareigas ir iš jų atleidžia Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos vadovas.

4. Kitus Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos pareigūnus ir darbuotojus teisės aktų nustatyta tvarka priima į pareigas ir iš jų atleidžia Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos vadovas.

5. Valstybinei maisto ir veterinarijos tarnybai pavaldžių įstaigų vadovus ir jų pavaduotojus priima į pareigas ir iš jų atleidžia Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos

vadovas.

9 straipsnis. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos pareigūnų pareigos

Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos pareigūnai privalo:

1) atlikdami jiems pavestas funkcijas, vadovautis nešališkumo, nuoseklumo, skaidrumo, viešųjų ir privačių interesų konfliktų vengimo ir kitais teisės aktų reikalavimais;

2) užtikrinti iš kontroliuojamų subjektų gautos informacijos, kuri sudaro komercinę paslaptį, konfidencialumą, išskyrus įstatymų nustatytus atvejus;

3) nuolat kelti profesinę kvalifikaciją;

4) vykdyti kitas įstatymų ir kitų teisės aktų nustatytas pareigas.

10 straipsnis. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos išlaikymas

Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba ir jai pavaldžios įstaigos yra išlaikomos iš biudžeto lėšų ir kitų teisėtai įgytų lėšų.

TREČIASIS SKIRSNIS
PRIVATI VETERINARIJA

11 straipsnis. Veterinarijos praktikos licencijavimas

1. Lietuvos Respublikoje fiziniai asmenys gali verstis privačia veterinarijos praktika tik turėdami Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos išduotą veterinarijos praktikos licenciją. Veterinarijos felčerių veikla nelicencijuojama. Veterinarijos felčeriai privačiai dirba Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos nustatyta tvarka kontroliuojami privataus veterinarijos gydytojo.

2. Siekiant gauti veterinarijos praktikos licenciją, turi būti pateikiama paraiška ir kiti dokumentai, nustatyti Veterinarijos praktikos licencijavimo taisyklėse. Šias taisykles tvirtina Vyriausybė. Už paraiškoje pateiktų duomenų ir informacijos teisingumą atsako pareiškėjas.

3. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba veterinarijos praktikos licenciją išduoda ar pateikia pareiškėjui motyvuotą atsisakymą ją išduoti ne vėliau kaip per 30 dienų nuo visų reikiamų veterinarijos praktikos licencijai gauti dokumentų pateikimo dienos.

4. Licencija išduodama tik tiems fiziniams asmenims, kurie turi veterinarijos gydytojo kvalifikaciją.

5. Veterinarijos praktikos licencijos yra neterminuotos.

6. Už veterinarijos praktikos licencijos išdavimą, patikslinimą, papildymą, dublikato išdavimą mokama valstybės rinkliava.

7. Veterinarijos praktikos licencija neišduodama (nepatikslinama ar nepapildoma), jeigu:

1) pateikti ne visi reikiami dokumentai, nurodyti Veterinarijos praktikos licencijavimo taisyklėse, ir pareiškėjas neįvykdė Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos reikalavimo pateikti trūkstamus dokumentus;

2) pateikti neišsamiai arba neteisingai užpildyti dokumentai ir pareiškėjas neįvykdė Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos reikalavimo ištaisyti šiuos trūkumus;

3) pateikti klaidingi duomenys, neišsami, netiksli informacija ir pareiškėjas neįvykdė Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos reikalavimo ištaisyti šiuos trūkumus;

4) buvo panaikintas veterinarijos praktikos licencijos galiojimas ir nuo veterinarijos praktikos licencijos galiojimo panaikinimo nepraėjo vieni metai; ši nuostata netaikoma, jeigu veterinarijos praktikos licencijos galiojimas buvo panaikintas licencijos turėtojo prašymu;

5) nesumokėta valstybės rinkliava;

6) fizinis asmuo neturi veterinarijos gydytojo kvalifikacijos.

8. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba, nustačiusi, kad veterinarijos praktikos licencijos turėtojas nesilaiko licencijuojamos veiklos sąlygų, veterinarijos praktikos licencijos turėtojo pareigų, raštu įspėja veterinarijos praktikos licencijos turėtoją apie galimą

veterinarijos praktikos licencijos sustabdymą ir nustato iki 14 dienų terminą trūkumams pašalinti.

9. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba sustabdo veterinarijos praktikos licencijos galiojimą:

1) jeigu veterinarijos praktikos licencijos turėtojas po rašytinio įspėjimo apie galimą veterinarijos licencijos galiojimo sustabdymą per nustatytą terminą nepašalina trūkumų;

2) veterinarijos praktikos licencijos turėtojo prašymu;

3) jeigu paaiškėja, kad buvo pateikti klaidingi duomenys norint gauti veterinarijos praktikos licenciją ir šiuos duomenis per veterinarijos praktikos licencijos sustabdymo terminą veterinarijos praktikos licencijos turėtojas gali ištaisyti.

10. Veterinarijos praktikos licencijos galiojimas gali būti sustabdomas ne daugiau kaip 6 mėnesiams. Tuo atveju, kai veterinarijos praktikos licencijos galiojimas sustabdomas veterinarijos praktikos licencijos turėtojo prašymu, ilgiausias veterinarijos praktikos licencijos galiojimo sustabdymo terminas gali būti 24 mėnesiai.

11. Per nustatytą terminą pašalinus priežastis, dėl kurių veterinarijos praktikos licencijos galiojimas buvo sustabdytas, panaikinamas veterinarijos praktikos licencijos galiojimo sustabdymas.

12. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba panaikina veterinarijos praktikos licencijos galiojimą, jeigu:

1) veterinarijos praktikos licencijos turėtojas nutraukia licencijuojamą veiklą ir pateikia Valstybinei maisto ir veterinarijos tarnybai prašymą panaikinti veterinarijos praktikos licencijos galiojimą;

2) veterinarijos praktikos licencijos turėtojas, sustabdžius jo veterinarijos praktikos licencijos galiojimą, per nustatytą terminą nepašalino licencijuojamos veiklos trūkumų;

3) Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba nustato, kad, sustabdžius veterinarijos praktikos licencijos galiojimą, veterinarijos praktikos licencijos turėtojas toliau verčiasi veterinarijos praktika;

4) paaiškėja, kad buvo pateikti klaidingi duomenys norint gauti veterinarijos praktikos licenciją ir šių trūkumų negalima pašalinti;

5) veterinarijos praktikos licencijos turėtojas, sustabdžius jo veterinarijos praktikos licencijos galiojimą ir panaikinus veterinarijos praktikos licencijos galiojimo sustabdymą, per 12 mėnesių nuo veterinarijos praktikos licencijos galiojimo sustabdymo panaikinimo antrą kartą pažeidžia licencijuojamos veiklos sąlygas;

6) yra įsiteisėjęs teismo sprendimas, kuriuo asmeniui uždrausta verstis licencijuojama veikla;

7) kitais atvejais, nurodytais Veterinarijos praktikos licencijavimo taisyklėse.

12 straipsnis. Veterinarijos praktikos licencijos turėtojų teisės

Veterinarijos praktikos licencijos turėtojas turi teisę:

1) diagnozuoti gyvūnų ligas ir gydyti gyvūnus, išskyrus sergančius ligomis, kurioms taikomas karantinas arba kiti apribojimai;

2) profilaktiškai vakcinuoti gyvūnus, konsultuoti gyvūnų laikytojus;

3) teisės aktų nustatyta tvarka išduoti veterinarinius dokumentus;

4) gauti paaiškinimus apie veterinarijos praktikos licencijos galiojimo sustabdymą, licencijos galiojimo panaikinimą;

5) dalyvauti svarstant jų vardu išduotos veterinarijos praktikos licencijos galiojimo sustabdymą ar veterinarijos praktikos licencijos galiojimo panaikinimą;

6) apskųsti teismui Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos sprendimus dėl veterinarijos praktikos licencijos galiojimo sustabdymo, licencijos galiojimo panaikinimo teisės aktų nustatyta tvarka;

7) turėti kitų įstatymuose ir kituose teisės aktuose nustatytų teisių.

13 straipsnis. Veterinarijos praktikos licencijos turėtojų pareigos

Veterinarijos praktikos licencijos turėtojai privalo:

1) vykdyti šio įstatymo, Veterinarijos praktikos licencijavimo taisyklių, kitų teisės aktų, reglamentuojančių veterinarijos praktiką, reikalavimus;

2) užtikrinti tinkamą veterinarinių priemonių ir veterinarinių vaistų naudojimą, laikymą, atsekamumą, tvarkyti apskaitą;

3) įtarę gyvūnų užkrečiamąją ligą, nedelsdami pranešti Valstybinei maisto ir veterinarijos tarnybai ir imtis priemonių, kad gyvūnų užkrečiamoji liga neplistų;

4) esant zoonozei, gyvūnų užkrečiamųjų ligų epizootijai, atlikti Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos nurodytus veterinarinius darbus;

5) Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos nustatyta tvarka atsiskaityti Valstybinei maisto ir veterinarijos tarnybai už atliktą darbą, susijusį su gyvūnų užkrečiamųjų ligų profilaktika ir gydymu;

6) kelti kvalifikaciją Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos nustatyta tvarka;

7) atlikti Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos pavedimus pagal sutartį.

KETVIRTASIS SKIRSNIS
GYVŪNŲ UŽKREČIAMŲJŲ LIGŲ PROFILAKTIKA, VALSTYBINĖ VETERINARINĖ KONTROLĖ

14 straipsnis. Veterinarinės kontrolės subjektų pareigos

1. Veterinarinės kontrolės subjektai užtikrina, kad laiku būtų imamasi veterinarinės higienos ir ūkinių priemonių sustabdyti gyvūnų užkrečiamųjų ligų plitimą ir likviduoti jų židinius.

2. Įvežti į Lietuvos Respubliką gyvūnus, gyvūninius produktus, žaliavas, pašarus, pašarų priedus, veterinarinius vaistus, veterinarines priemones galima tik teisės aktuose nustatyta tvarka.

3. Esant pagrįstam įtarimui dėl ypač pavojingos gyvūnų užkrečiamosios ligos, gyvūnų laikytojai privalo nedelsdami pranešti Valstybinei maisto ir veterinarijos tarnybai ar privačiam veterinarijos gydytojui apie staigius arba gausius gyvūnų susirgimus ir gaišimus.

4. Gyvūnų laikytojai privalo leisti veterinarijos gydytojams apžiūrėti gyvūnus, imti tyrimui jų kraują ar kitą medžiagą, juos vakcinuoti, imtis priešepizootinių ir kitų veterinarinių profilaktikos priemonių ir padėti atlikti šiuos darbus, teisės aktų nustatyta tvarka sumokėti už atliktą darbą.

5. Prekiauti gyvūnais, gyvūniniais produktais, žaliavomis, veterinariniais vaistais, veterinarinėmis priemonėmis, pašarais ir jų priedais gali fiziniai ar juridiniai asmenys, kitos organizacijos ir jų filialai, Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos, Europos Sąjungos ar kituose teisės aktuose nustatyta tvarka.

6. Veterinarinės kontrolės subjektai šalutinius gyvūninius produktus teisės aktų nustatyta tvarka tvarko patys arba atiduoda veterinarinės kontrolės subjektams.

7. Teisės aktų nustatyta tvarka veterinarinės kontrolės subjektai turi būti įdiegę vidinės savikontrolės sistemas.

8. Sergantys ūkiniai gyvūnai priverstinai skerdžiami Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos nustatyta tvarka. Sveikų ūkinių gyvūnų skerdimo, turint tikslą parduoti skerdeną ir subproduktus, tvarką nustato Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba.

9. Vežti gyvūnus, gyvūninius produktus, pašarus ir pašarų priedus, veterinarinius vaistus galima tik tam skirtu transportu, užtikrinančiu tinkamas vežimo sąlygas ir atitinkančiu teisės aktuose nustatytus reikalavimus.

10. Ūkinių gyvūnų laikytojai yra atsakingi, kad gyvūnai būtų skerdžiami maistui, gyvūniniai produktai būtų tiekiami maistui arba naudojami gyvūnams šerti tik pasibaigus išlaukai.

15 straipsnis. Gyvūnų užkrečiamųjų ligų kontrolės, prevencijos, šių ligų židinių ir epizootijų likvidavimo priemonės

1. Gyvūnų laikytojai, įtarę, kad jų laikomi gyvūnai serga užkrečiamąja liga, nedelsdami praneša Valstybinei maisto ir veterinarijos tarnybai ar privačiam veterinarijos gydytojui ir imasi būtiniausių priemonių, kad liga neplistų.

2. Gavęs pranešimą apie įtarimą, kad gyvūnas serga užkrečiamąja liga, ir įvertinęs riziką dėl gyvūnų užkrečiamosios ligos pavojaus, Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos pareigūnas vyksta į gyvūnų laikymo vietą, tikslina diagnozę, ima mėginius ir siunčia juos laboratoriniams tyrimams, imasi priemonių, kad būtų išvengta gyvūnų užkrečiamosios ligos plitimo, įskaitant draudimą išvežti gyvūnus, gyvūninius produktus iš įtariamo židinio ir židinyje esantiems žmonėms išvykti už židinio teritorijos.

3. Nustačiusi, kad gyvūnai serga užkrečiamąja liga, Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba, atsižvelgusi į ligos sukėlėjo pavojingumą, plitimo savybes, vietos geografinę padėtį ir kitas gamtines sąlygas, nustato gyvūnų užkrečiamosios ligos židinio teritorijos ribas, apsaugos ir priežiūros zonas ir taikytinas užkrečiamosios ligos židinio likvidavimo, profilaktikos ir apsaugos priemones.

4. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba tvirtina gyvūnų užkrečiamųjų ligų kontrolės programas.

5. Kai gyvūnų užkrečiamosios ligos sukėlėjas yra pavojingas žmonėms, žmonių sveikatos apsaugos priemones nustato sveikatos apsaugos ministras arba jo įgaliota institucija.

6. Jeigu būtina, Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba kreipiasi į atitinkamos miesto ar jo rajono savivaldybės instituciją dėl papildomų apsaugos priemonių – policijos postų steigimo, keleivinių autobusų maršrutų pakeitimo, transporto srauto nukreipimo aplenkiant šio straipsnio 3 dalyje nurodytas teritorijas, gyventojų stebėjimo ir kitų priemonių. Atitinkamos savivaldybės institucija klausimus dėl papildomų apsaugos priemonių svarsto skubos tvarka ir per 24 valandas nuo Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos kreipimosi priima sprendimą.

7. Nustačius, kad gyvūnai serga užkrečiamąja liga, Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos nurodymų gyvūnų užkrečiamosios ligos židiniui likviduoti privalo laikytis visi apsaugos ir priežiūros zonos teritorijose esantys fiziniai ir juridiniai asmenys bei kitos organizacijos ir jų filialai.

8. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos vadovas ar jo pavaduotojai gali įpareigoti skerdyklą ar veterinarinės kontrolės subjektus, nepaisant jų pavaldumo, paskersti gyvūnus ar perdirbti gyvūninius produktus laikantis veterinarijos reikalavimų, kai tai būtina gyvūnų užkrečiamosios ligos prevencijai ar tokios ligos židiniui likviduoti. Gyvūnų savininkams patirti nuostoliai kompensuojami Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatyta tvarka iš biudžeto lėšų.

9. Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos pareigūno rašytiniu nurodymu, siekiant likviduoti gyvūnų užkrečiamąsias ligas ar išvengti jų plitimo, fiziniai ar juridiniai asmenys, kitos organizacijos ir jų filialai privalo saugiai sunaikinti pašarus ir jų priedus, veterinarinius vaistus, veterinarines priemones, šalutinius gyvūninius produktus teisės aktų nustatyta tvarka.

10. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba, atlikdama šio įstatymo ir kitų Lietuvos Respublikos teisės aktų jai pavestas funkcijas, siekdama apsaugoti visuomenę nuo žmonėms ir gyvūnams pavojingų užkrečiamųjų ligų, įgyvendina Europos Sąjungos, Jungtinių Tautų, Pasaulio prekybos organizacijos, Pasaulinės gyvūnų sveikatos organizacijos ir kitų tarptautinių teisės aktų reikalavimus.

16 straipsnis. Ūkinių gyvūnų registravimo ir ženklinimo kontrolė

1. Lietuvos Respublikoje privalomas visų ūkinių gyvūnų laikymo vietų registravimas, jose esančių galvijų, kiaulių, avių, ožkų, arklių apskaita ir ženklinimas.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytų ūkinių gyvūnų laikymo vietų registravimo ir jose laikomų ūkinių gyvūnų apskaitos ir ženklinimo tvarką nustato Vyriausybė ar jos įgaliota institucija.

3. Kiekvienas galvijų, kiaulių, avių, ožkų ar arklių laikytojas Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatyta tvarka pildo laikomų ūkinių gyvūnų apskaitos žurnalą arba daro įrašus kompiuterinėje laikmenoje, atsako už turimų ūkinių gyvūnų ženklinimą, informacijos apie ūkinių gyvūnų skaičiaus pokytį pateikimą.

4. Valstybinės veterinarinės kontrolės objektų atsakingi asmenys Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos nustatyta tvarka teikia informaciją Valstybinei maisto ir veterinarijos tarnybai apie ūkinių gyvūnų perkėlimą ir kaitą.

17 straipsnis. Veterinarinių vaistų kontrolė

1. Gyvūnams gydyti leidžiama naudoti tik tuos veterinarinius vaistus, kurie įregistruoti Veterinarinių vaistų registre arba registruoti 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 726/2004, nustatančio Bendrijos leidimų dėl žmonėms skirtų ir veterinarinių vaistų išdavimo ir priežiūros tvarką ir įsteigiančio Europos vaistų agentūrą, nustatyta tvarka.

2. Vaistinių pašarų gamybos, tiekimo rinkai ir naudojimo reikalavimus nustato ir jų kontrolę atlieka Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba.

3. Valstybinė maisto ir veterinarijos tarnyba kontroliuoja, kaip fiziniai ar juridiniai asmenys, kitos organizacijos ir jų filialai naudoja veterinarinius vaistus, laikosi veterinarinę farmaciją reglamentuojančių teisės aktų reikalavimų, saugo ir tvarko naikintinus veterinarinius vaistus.

4. Draudžiama vartoti tirostatinį, estrogeninį, androgeninį arba gestageninį poveikį turinčias medžiagas, skatinančias ūkinių gyvūnų augimą ir didinančias jų produktyvumą, išskyrus Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos nustatytus atvejus.

18 straipsnis. Medžiojamųjų gyvūnų veterinarinė kontrolė

Medžioklės plotų naudotojai privalo užtikrinti tinkamą medžiojamųjų gyvūnų apdorojimą, maistui skirtos medžiojamųjų gyvūnų mėsos veterinarinį patikrinimą ir tinkamą šalutinių gyvūninių produktų tvarkymą.

19 straipsnis. Valstybinės veterinarinės kontrolės principai

1. Valstybinė veterinarinė kontrolė atliekama reguliariai rizikos vertinimo pagrindu, be išankstinio įspėjimo pagal iš anksto sudarytas programas, kuriose numatomas tikrinimų dažnumas ir kontrolės pobūdis. Valstybinė veterinarinė kontrolė gali būti atliekama kilus įtarimui, kad buvo pažeisti šio įstatymo ir kitų teisės aktų reikalavimai.

2. Valstybinė veterinarinė kontrolė turi būti skaidri, efektyvi, nešališka, nuosekli ir proporcinga, valstybinės veterinarinės kontrolės metodai turi atitikti jos tikslus.

PENKTASIS SKIRSNIS
BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

20 straipsnis. Atsakomybė už pažeidimus

1. Fiziniai ir juridiniai asmenys, kitos organizacijos ir jų filialai, pažeidę šį įstatymą ir kitus veterinariją reglamentuojančius teisės aktus, atsako įstatymų nustatyta tvarka.

2. Valstybinę veterinarinę kontrolę ir valstybinę veterinarinę priežiūrą atliekančių pareigūnų veiksmai ir sprendimai gali būti skundžiami įstatymų nustatyta tvarka.

3. Valstybinę veterinarinę kontrolę ir valstybinę veterinarinę priežiūrą atliekantys pareigūnai, pažeidę šio įstatymo ir kitų teisės aktų reikalavimus, atsako įstatymų nustatyta tvarka.

Lietuvos Respublikos
veterinarijos įstatymo

priedas

ĮGYVENDINAMI EUROPOS SĄJUNGOS TEISĖS AKTAI

1. 1989 m. lapkričio 21 d. Tarybos direktyva 89/608/EEB dėl valstybių narių administracinės valdžios institucijų tarpusavio pagalbos ir jų bendradarbiavimo su Komisija, siekiant užtikrinti teisingą veterinarijos ir zootechnikos teisės aktų taikymą (OL 2004 m. *specialusis leidimas,* 2 skyrius, 4 tomas, p. 135).

2. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/22/EB dėl draudimo vartoti gyvulininkystėje tam tikras medžiagas, turinčias hormoninį ar tirostatinį poveikį, bei beta agonistus ir dėl direktyvų 81/602/EEB, 88/146/EEB ir 88/299/EEB panaikinimo (OL 2004 m. *specialusis leidimas,* 3 skyrius, 19 tomas, p. 64) su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2008 m. lapkričio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/97/EB (OL 2008 L 318, p. 9).

3. 1998 m. vasario 27 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 494/98, nustatantis išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 820/97 įgyvendinimo taisykles dėl minimalių administracinių sankcijų, taikomų įgyvendinant galvijų ženklinimo ir registravimo tvarką (OL 2004 m. specialusis leidimas, 3 skyrius, 46 tomas, p. 12).

4. 2002 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 178/2002, nustatantis maistui skirtų teisės aktų bendruosius principus ir reikalavimus, įsteigiantis Europos maisto saugos tarnybą ir nustatantis su maisto saugos klausimais susijusias procedūras (OL 2004 m. *specialusis leidimas,* 15 skyrius, 6 tomas, p. 463), su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2009 m. birželio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 596/2009 (OL 2009 L 188, p. 14).

5. 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 2002/99/EB, nustatanti gyvūnų sveikatos taisykles, reglamentuojančias žmonėms skirtų gyvūninės kilmės produktų gamybą, perdirbimą, paskirstymą ir importą (OL 2004 m. *specialusis leidimas,* 3 skyrius, 38 tomas, p. 124).

6. 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 882/2004 dėl oficialios kontrolės, kuri atliekama siekiant užtikrinti, kad būtų įvertinama, ar laikomasi pašarus ir maistą reglamentuojančių teisės aktų, gyvūnų sveikatos ir gerovės taisyklių (OL 2004 m. *specialusis leidimas,* 3 skyrius, 45 tomas, p. 200), su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2009 m. birželio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 596/2009 (OL 2009 L 188, p. 14).“

2 straipsnis. Įstatymo įsigaliojimas

Šis įstatymas, išskyrus 3 straipsnį, įsigalioja 2011 m. liepos 1 d.

3 straipsnis. Pasiūlymas Lietuvos Respublikos Vyriausybei

Lietuvos Respublikos Vyriausybė iki šio įstatymo įsigaliojimo dienos parengia ir patvirtina šio įstatymo įgyvendinamuosius teisės aktus.

Skelbiu šį Lietuvos Respublikos Seimo priimtą įstatymą.

RESPUBLIKOS PREZIDENTĖ DALIA GRYBAUSKAITĖ